

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐK

Emlékezz!

NEVER

NEVER

soha, de soha 3

fine
selection

COLLEEN HOOVER
ÉS TARRYN FISHER

COLLEEN HOOVER
ÉS TARRYN FISHER

NEVER

soha, de soha 3

NEVER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Jo Poppernek

A SZÍVEM KALAPÁLÁSA TÚNIK FEL ELSŐKÉNT. Olyan gyorsan ver, hogy az már szinte fáj. Miért kell ilyen vadul dübörögnie? Mélyen beszívom a levegőt az orromon keresztül, kilégzéskor kinyitom a szemem.

Aztán hanyatt dobom magam.

Szerencsére egy ágyon vagyok, és a matraca zuhanok. Elgördülök a srác mellől, aki átható tekintettel néz rám, és talpra ugrom. Közben hátrálok, rajta tartom a szemem. Engem néz, de nem mozdul. Ettől kicsit enyhül a dübörgés a mellkasomban. Egy kicsit.

Fiatal. Férfinak talán még nem mondanám, a tízes évei végén, a húszas évei elején járhat. Késztetést érzek, hogy elfussak. Egy ajtó... kell találnom egy ajtót, de ha leveszem róla a szemem, akkor...

– Ki a franc vagy? – kérdezem. Valójában tök mindegy, ki ő. Csak el kell terelnem a figyelmét, amíg egérutat nyerek.

Pár pillanatig csendben méreget.

– Ugyanezt akartam én is kérdezni.

Amikor megszólal, egy pillanatra megtorpanok, nem araszolok tovább az ajtó felé. Mély, nyugodt a hangja. Borzasztóan nyugodt.

Lehet, hogy túlreagálok. Nyitom a szám, hogy válaszoljak neki – ami logikusnak tűnik, ha az embertől megkérdezik, kicsoda –, de nem tudok.

– Én kérdeztem először – szólok. Miért nem ismerem fel a saját hangom? A torkomhoz kapok.

– Én... – Elbizonytalanodik. – Nem tudom.

– Nem tudod? – kérdezem hitetlenkedve. – Hogyhogy?

Észreveszem az ajtót, és szememet a srácon tartva közelebb lopakodom. Az ágyon térdelve is látszik, hogy magas. Széles vállán feszül a póló. Ha megtámad, kétlem, hogy meg tudnám védeni magam. A csuklóm vékonynak tűnik. Mi az, hogy „tűnik”? Miért lepődöm meg ezen?

Na most. Meg kell tennem.

Rohanást indulok az ajtó felé. Csak pár lépésnyire van. Ha ki tudom nyitni, elfuthatok segítségért. Futás közben üvöltök. Vérfa-gyaszto, belesajdul a fülem. Megragadom a kilincset, és hátranézek, hogy lássam, hol van a srác.

Ugyanott ül felhúzott szemöldökkel.

– Mit vonyítasz?

Ledermedek.

– Miért... miért nem jössz utánam?

Az ajtó előtt állok. Simán kinyithatnám, és elfuthatnék, mielőtt lekászálódik az ágyról. Ő is tudja, én is tudom, de akkor miért nem próbál megakadályozni?

A tenyerébe temeti az arcát, megrázza a fejét, és mélyet sóhajt.

– Mi a neved?

Már nyitom a szám, hogy közöljem vele, semmi köze hozzá, amikor rájövök, hogy nem is tudom, ki vagyok. Fogalmam sincs, mi a nevem, basszus.

Jobb híján...

– Delilah.

– Delilah...?

Elég sötét van, de mérget vennék rá, hogy mosolyog.

– Ja. Mi van, nem tetszik?

Megrázza a fejét.

– A Delilah csudi klassz név. Figyu, Delilah! Nem tudom biztosan, hogy mit csinálunk itt, de pont a fejed mögött egy cetli van az ajtóra ragasztva. Levennéd, és elolvasnád?

Félek, hogy ha elfordulok, megtámad. Hátranyúlok inkább, és körbetapogatózom. Leveszem a papírcetlit, és olvasni kezdem.

Charlie! Még ne nyisd ki az ajtót! Bizhatsz ebben a srácban. Menj vissza az ágyhoz, és olvasd el a jegyzeteket! Mindent megmagyaráznak.

– Szerintem ez neked szól! – mondom. – Charlie-nak hívnak? – Ránézek az ágyon térdelő srácre.

Ő is olvas valamit. Felpillant, és egy kis fehér téglalapot nyújt felém.

– Nézd meg!

Lépésről lépésre közelítek. Egy jogosítvány. Először a képet tanulmányozom, majd az arcát.

– Ha te vagy Silas, akkor kicsoda az a Charlie?

– Te vagy.

– Én?

– Aha.

Előrehajol, hogy felvegyen egy lapot az ágyról.

– Ez itt mindjárt megmondja a frankót. – Felém nyújtja, én meg visszaadom a jogsiját.

– A Charlie nem lánynév. – Elkezdem olvasni, mi van a lapra írva, és minden más elhalványul. Az ágyra vetem magam.

– Mi a franc?

A Silas nevű srác is olvas. Az előtte lévő lapot pásztázza a tekintete. Miközben olvas, rásandítok, amitől a szívem egy kicsit hevesebben kalapál.

Tovább olvasok. Egyre jobban összezavarodom. A feljegyzések vélhetően tőlem és ettől a sráctól származnak, de szemernyi értelmük sincsen. Olvasás közben megragadok egy tollat, és lemásolom a szöveget, amit az ajtóra tűzve találtam, hogy lássam, tényleg én írtam-e.

A kézírás tökéletesen egyezik.

– Azt a rohadt! Ez kész agyrém! – Leteszem a papírt, és a fejemet csóválom. Hogyan lehet ebből bármi is igaz? Olyan, mintha valami regényt olvasnék. Elveszett emlékek, családjaikat eláruló apák, vudu. Jesszusom! Hirtelen rám tör a hányinger. Okádni tudnék.

Miért nem emlékszem rá, hogy ki vagyok? Hogy mit csináltam tegnap? Ha igaz, ami ezekben a feljegyzésekben áll...

Épp hangosan is kimondanám ugyanezt, amikor Silas egy másik lapot nyújt felém.

Csak 48 órátok van. Ne azon agyaljatok, hogy miért nem emlékeztek, vagy hogy mennyire bizarr ez az egész. Arra koncentráltok, hogy megoldjátok a problémát, mielőtt megint elfelejtetek mindent.

Charlie

Már megint az én kézírásom.

– Elég meggyőző vagyok.

Bólint.

– Nos... hol vagyunk?

Körbefordulok, és feltűnik a frissen elfogyasztott kaja az asztalon. Silas egy odakészített levélpapírra mutat az éjjeliszekrényen. Egy hotel. New Orleansban. Pazar.

Az ablakhoz lépek, hogy kinézzek, amikor valaki kopog. Mindketten ledermedünk, és odakapjuk a fejünket.

– Ki az? – kiált ki Silas.

– Én vagyok! – hangzik a válasz.

Silas int, hogy húzódjak a szoba másik felébe, messze az ajtótól. Nem teszem. Makacs vagyok, az biztos.

Silas kihúzza a reteszt, és résnyre kinyitja az ajtót. Egy zilált barna fej tűnik fel az ajtóban.

– Hé! – szól a srác. – Visszajöttem. Pontban 11.30, ahogy mondtad.

Kezét zsebre teszi, az arca úgy kipirult, mintha futott volna. Silasre nézek, majd ismét a jövővényre. Hasonlítanak.

– Ismeritek egymást? – kérdezem.

Silas fiatalabb kiadása bólint.

– Testvérek vagyunk – mondja, miközben először Silasre, majd magára mutat. – A testvéred vagyok – ismétli meg Silasre nézve.

– Oké, ezt már mondtad – mondja Silas halvány mosollyal a szája sarkában.

Rám néz, aztán az öccsére.

– Megnézhetném a személyid?

A fiú a szemét forgatja, de előhúzza a tárcáját a farzsebéből.

– Nagyon menő, ahogy a szemedet forgatod – jegyzi meg Silas, miközben kinyitja a srác tárcáját.

– Mi a neved? – kérdezem.

Félrebillenti a fejét, és összehúzott szemmel néz rám.

– Landon. – Úgy mondja, mintha ezt tudnom kéne. – A jóképűbb Nash tesó.

Erőtlenül mosolygok, ahogy Silas Landon irataival foglalatoskodik. Jó gyerek. A szemén látszik.

– Szóval – mondom Silasre pillantva – te sem tudod, hogy ki vagy? És együtt próbáljuk kideríteni, mi történik? És kétnaponta mindent újra elfelejtünk?

– Aha. Valami ilyesmi.

Olyan, mintha álmodnék, és ez nem is a valóság lenne.

Aztán hirtelen leesik a tantusz. Álmodom. Nevetésben török ki, pont, amikor Landon egy hátizsákot nyom a kezembe. Azt hiszem, meglepődik rajta.

– Mi ez? – kérdezem, ahogy kinyitom.

– Arra kértél, hogy hozzak neked egy váltás ruhát.

A rajtam lévő köntösre nézek, majd a ruhákra.

– Miért van ez rajtam?

Vállat von.

– Ezt viselted tegnap este, amikor Silas rád talált.

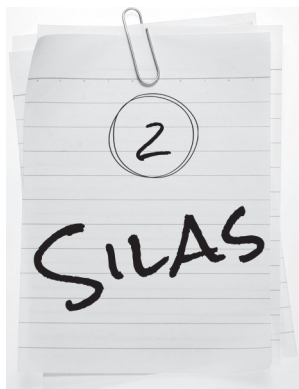
Silas kinyitja előttem a fürdőszobaajtót.

Letépem a ruhákról az árcédulát, és nekiállok átöltözni. Egy cuki fekete, hosszú ujjú felső és egy farmer, amit mintha rám öntöttek volna. Ki kap új ruhákat álmában?

– Bírom ezt az álmot! – kiabálok az ajtón át.

Amikor végzek az átöltözéssel, kinyitom az ajtót, és összecsapom a tenyerem.

– Oké, fiúk, indulás! Hová menjünk?

GYORSAN ELLENŐRZÖM A SZOBÁT, míg Charlie és Landon kivonul. Kiveszem az üres szemeteszsákokat az asztal alatti dobozból, és beledobom a jegyzeteinket. Amikor megbizonyosodom róla, hogy minden megvan, követem Charlie-t és Landont.

Charlie még mindig mosolyog, amikor az autóhoz érünk. Tényleg azt hiszi, ez csak álom, nekem meg nincs szívem elmondani neki az igazságot. Hogy ez nem az. Hogy valójában ez egy egy hete tartó rémálom.

Landon bemászik a kocsiba, de Charlie megvár a hátsó ajtónál.

– Előre akarsz ülni az öcséd mellé? – kérdezi, ujjjaival idézőjelet formálva a levegőben.

Megrázom a fejem, és nyúlok, hogy kinyissam neki az ajtót.

– Nem, ülhetsz te előre.

Megfordul, amikor elkapom a karját. Lehajolok a füléhez, és belesuttogom:

– Nem álmodsz, Charlie. Ez a valóság. Valami történik velünk, és komolyan kell vened, hogy megbirkózzunk vele, oké?

Amikor felegyenesedek, elkerekedik a szeme. A mosoly eltűnik az arcáról. Nem bólint. Csak beszáll a kocsi, és becsukja az ajtót.

Beülök hátra, és kihúzó a telefonomat a zsebemből. Van rajta egy emlékeztető, azt megnyitom.

Először a rendőrségre menjtek! Szerezték meg a hátizsákot, és minden jegyzetet meg naplóbejegyzést olvassatok el... Olyan gyorsan, ahogyan csak tudjátok.

Becsukom az emlékeztetőt, tudván, hogy a következő két órában még öt ilyen fogok kapni. Tudom, mert... emlékszem, hogy én magam állítottam be mindegyiket tegnap este.

Emlékszem rá, hogy én írtam tele ezeket a lapokat itt a nejlonzacskóban, amit a kezemben szorongatok.

Emlékszem rá, hogy a kezem közé fogtam Charlie arcát éppen tizenegy óra előtt.

Emlékszem, hogy azt suttoztam a fülébe: „soha, de soha”, majd megcsókoltam.

És emlékszem, hogy tíz másodperccel azután, hogy az ajkunk összeért... hátrálni kezdett, és fogalma sem volt róla, ki vagyok. Nem emlékezett az elmúlt negyvennyolc órára.

Én pedig... Nos, én emlékeztem az előző két nap minden egyes percére.

Képtelen voltam elmondani neki az igazságot. Nem akartam megremíteni, és az tűnt a legmegnyugtatóbb megoldásnak, ha elhitetem vele, hogy hasonló cipőben járunk.

Nem tudom, nálam ezúttal miért maradt el az emlékezetkiesés, vagy nála miért nem. Meg kellene könnyebbülnöm, hogy bármi is történik velünk, nálam vége szakadt. Mégsem ezt érzem. Csalódott

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

vagyok. Szívesebben vesztettem volna el az emlékezetemet megint vele együtt, mintsem hogy egyedül hagyjam ebben a slamasztikában. Amikor mindketten ugyanabban a helyzetben voltunk, legalább tudtuk, hogy együtt találunk majd megoldást.

A feltételezett minta megtört, és úgy érzem, ez még inkább megnehezíti, hogy rájöjjünk a titok nyitjára. Miért maradtam ki ezúttal, és ő miért nem? Miért van az az érzésem, hogy nem lehetek vele őszinte? Mindig ennyi büntudat nyomta a vállam?

Még mindig nem tudom, ki vagyok, vagy ki voltam. Csak az elmúlt negyvennyolc órából tudok kiindulni, ami nem sok. De még mindig jobb, mint az a fél óra emlékezés, ami Charlie-nak jutott.

Őszintének kellene lennem vele, de nem megy. Nem akarom, hogy megijedjen, és úgy érzem, most egyedül az a tudat adhat biztonságot neki, hogy ezt az egészet nem egyedül kell végigcsinálnia.

Landon még mindig engem néz, aztán Charlie felé fordul. Tudom, hogy azt hiszi, elment az eszünk. Voltaképpen valami ilyesmi történt, csak nem úgy, ahogyan ő gondolja.

Bírom. Nem vettem rá mérget, hogy reggel megjelenik, ahogy kértem, tekintve, hogy még mindig kételkedik. Tetszik, hogy tele van kétségekkel, de mégis ennyire kitart mellettem. Biztos, hogy nagyon kevesen tennék ezt meg.

A rendőrség felé tartva jobbra csendesek vagyunk, míg Charlie Landonhoz nem fordul.

– Honnan tudod, hogy nem kamuzunk neked? Miért segítenél nekünk, hacsak nem azért, mert közöd van ahhoz, ami történik velünk? – Charlie sokkal gyanakvóbb Landonnal szemben, mint velem.

Landon megszorítja a kormányt, és rám néz a visszapillantó tükörből.

– Nem tudom, hogy nem hazudtok-e. Szerintem ti élvezitek ezt az egészet. Kilencven százalékban azt gondolom, hogy csak vetítetek,